

[Gert Petersen]

Den konklusion er i øvrigt den svenske regering kommet til. Sverige er jo heller ikke medlem af nogen vestlig alliance. Jeg ved ikke, om det har noget med det at gøre. Under alle omstændigheder: Sverige har draget den konklusion og sender ikke noget krigsskib.

Regeringen gør en del ud af henvendelsen fra Kuwait og vil påberåbe sig FN-resolutionens § 3. Men § 3 gør heller ikke operationen til en FN-operation, og i FN-kodesproget betyder henvisningen til pagten i øvrigt, at vi skal tænke os om, at vi har vores egen bedømmelsesret.

Og så er det værd at huske, at den væbnede blokadepolitik, som man kan forstå, men som måske ikke var helt uden risiko, blev til på Kuwaits initiativ – igen jf. Associated Press, Information 14. august. Og da Kuwaits finansminister forleden var i København, udtalte han sig så pessimistisk om en fredelig udgang og sagde, at efter alt at dømme måtte det komme til en konfrontation, at det lød som en dyb mistillid til eller undsigelse af FN's centrale strategi, som er ikkevoldelig og er baseret på fredelige magtmidler.

Det er menneskelig forståeligt, jeg klandrer aldeles ikke den kuwaitiske finansminister for det, men det tilsiger da os at bevare vores kritiske sans. Der er langt bedre måder, Danmark kan hjælpe Kuwait på, nemlig med en nøje overholdelse af sanktionerne og en bred humanitær indsats, der kan afhjælpe det spændingsmoment, som flygtningestrømmen indebærer.

Naturligvis mener også Socialistisk Folkeparti, at Danmark skal være med til at bekæmpe Saddam Husseins aggression. Hans bortforklaringer er skandaløse. Det er tomme ord. De er intet værd. Vi er enige i den skarpeste fordømmelse af Iraks diktatur. Dog skal man ikke bilde nogen ind, at der er tale om at forsvare demokratiet, for bortset fra det demokratiske Egypten er alle de berørte stater diktaturstater, Irak dog den værste.

Det, der er tale om, er at hindre territorial udvidelse gennem militær magt og diktatpolitik, gennem brutal gidseltagning og undertrykkelse. Derfor forstår jeg også den saudiarabiske frygt og behovet for militær bistand udefra. Det blev til amerikansk støtte, men også støtte fra Egypten, Marokko og Syrien, og det sidste er bemærkelsesværdigt.

Denne multinationale styrke har intet med FN at gøre, men er hjemlet i FN-pagtens artikel 51 om retten til selvforsvar.

I den sammenhæng må jeg indskyde, at det amerikanske bidrag, synes jeg, efterhånden går langt ud over, hvad der kræves til selvforsvar.

Hvad vil USA? Hvorfor snakker man så meget om en voksende krigsfare? For mig at se er Saddam blevet bremset. At angribe Saudi-Arabien nu ville være det rene selvmord, og det ved han.

Derfor må vi indtrængende advare mod forsøg på at befri Kuwait gennem en krig. Det ville indebære en uoverskuelig tragedie, belaste det vestlige-arabiske forhold ud over bristepunktet, og det ville skabe det indtryk, at det ikke handler om at bremse aggression, men om Vestens såkaldte ret til billig olie. Men forhåbentlig er krigssignalerne bluff, led i en nervekrig.

For naturligvis skal Saddam Hussein drives fra Kuwait, men strategien, der har dette mål for øje, er blevet fastlagt af Sikkerhedsrådet i resolution 661 – uden krig, gennem ikkevoldelige midler, gennem de skrappeste handelssanktioner, verden har set. Altså kan man sige: gennem en fredelig belejring af Irak. Det betyder også lidelser, men uden sammenligning med krigens rædsler. Som enhver belejring vil det tage tid, men udgangen kan man ikke være i tvivl om. Og slet ikke – må jeg så sige – når sanktionerne håndhæves direkte, hvilket er noget hidtil uset.

Overhovedet anser vi det for yderst positivt, at verdenssamfundet reagerer så stærkt på en aggression. Gid det også havde været tilfældet, da Sovjetunionen gik ind i Tjekkosllovakiet og Afghanistan, eller da USA fremprovokerede Vietnamkrigen eller gennemførte aktioner mod Nicaragua, som Den Internationale Domstol kendte ulovlige, eller sendte tropper ind i Panama for at arrestere præsidenten, eller da Israel annekterede – ligesom Saddam Hussein har annekteret Kuwait – Golanhøjderne og Øst-Jerusalem og nu på 23. år okkuperer og koloniserer store områder, eller da Indonesien annekterede Østtimor og terroriserede befolkningen.

Er det en ny stil, der nu er indledt? Vil verdenssamfundet fra nu af vende sig med samme styrke mod enhver aggression uanset ophavsmanden? Eller er Kuwait et særtilfælde? Af grunde, man så må gætte sig til. Det ved vi ikke endnu. Men når verdenssamfundet denne gang kan forenes mod aggressionen, skyldes det i høj grad den nye linje i Sovjetunionens politik.